

Στις μάνες και συγγενείς των Αγνοουμένων

● **Του Παντελή Κούρου**

Ζουν μέσα στην απόγνωση στο θρήνο και στο κλάμα
Και εύχονται στον Ύψιστο να παύσει αυτό το δράμα.

Τα δάκρυα στεγνώσανε, εβράχνιασε η φωνή τους
Μα μένει πάντα ξάγρυπνο το πνεύμα κι η ψυχή τους.

Για χρόνια τώρα καρτερούν, θρηνούν και υποφέρουν,
Χαρμόсуνα μηνύματα πως κάποιοι θα τους φέρουν

Για τους στενούς τους συγγενείς, τα σπλάχνα της ζωής τους,
Που χάθηκαν στον πόλεμο, κι αιμάτωσε η ψυχή τους.

Οι αισθήσεις αδυνάτισαν, τα γόνατα λυγίζουν,
Μα οι μάνες και οι συγγενείς κρατιούνται και ελπίζουν.

Κεριά ανάβουν στο Θεό και προσδοκούν ακόμα,
Να δουν αυτούς που χάθηκαν, προτού να μπουν στο χώμα.

Θεέ μου Παντοδύναμε, λυπήσου αυτές τις μάνες,
Και κάμε να κτυπήσουνε χαρμόсуνα οι καμπάνες.